

eet Stykke. Men efter at han saaledes havde givet en Skildring, efter hvilken Hr. Ole Olsen synes at være lige saa værdig til det danske Folks Agtelse som den højtærede Justitsminister, gav han sig til at sige, at en saadan Mand kunde ikke have en Biografteaterbevilling, den tager man fra ham. Men saa kommer Spørgsmaalet. Naar den højtærede Justitsminister finder, at han er berettiget til at tage Bevillingen fra ham, eller naar han finder, at den er bortfalden paa Grund af Omstændighederne — hvilket jo kan være meget tvivlsomt, det var jo gaaet over til et Aktieselskab, men det skal jeg ikke fordybe mig i — det Spørgsmaal, der interesserer, er, med hvilken Begrundelse den højtærede Justitsminister da ansaa sig for at være berettiget til at forære denne Forretning til Enkefru Køhler og den unge Hr. Hennings. Den højtærede Justitsminister har lige staaet her og forklaret os, at disse Bevillinger skulle være strengt personlige, det var Ole Olsens Forbrydelse, at han ikke personlig havde udøvet Bevillingen, men at nogle Aktionærer havde faaet Repræsentanter ind og vare komne til at benytte Bevillingen. Men Enkefru Køhler og den unge Hennings skulle jo heller ikke personlig udøve denne Bevilling, saa det kan jo slet ikke ligge deri. Dersom der virkelig skal være Tale om personlig Udøvelse af en saadan Bevilling, kan den overhovedet ikke gives til to Personer, men selv om den kunde det, er der ikke Tvivl et Øjeblik hos noget Menneske om, at det ikke er Meningen, at enten Enkefru Køhler eller den unge Hr. Hennings skal sidde og drive Biografteater. Visavne derfor fuldstændig enhver Forklaring af, hvorfor den højtærede Justitsminister har anset sig berettiget til at bortgive den Forretning, som Andenmand havde arbejdet op, til disse to Personer. Vi have kun faaet at vide, at den er bortgivet til to Personer, som efter den højtærede Ministers egen Paastand ikke burde have haft den.

Den højtærede Konseilspræsident udtalte forleden Dag her, at da Sagfører Hansen fra Kolding blev udnævnt til kongevalgt Landstingsmand, var den højtærede Konseilspræsident aldeles uvidende om de Klager, som senere bleve fremførte imod ham. Jeg skal overfor dette tillade mig at paavise — selvfølgelig staaer den højtærede Konseilspræsidents Ord til Troende, skal jeg indskyde —, at det er dog højst mærkeligt, at den højtærede Konseilspræsident intet vidste om disse Klager, thi den 11te April 1905 blev Sagfører Hansen af

Kolding udnævnt til kongevalgt Landstingsmand, men allerede i Efteraaret 1904 henvendte Folk fra Kolding sig til den højtærede Justitsminister, endogsaa gentagne Gange, og beklagede sig over Sagfører Hansen af Kolding. Jeg har modtaget en Erklæring fra Hr. Holger Henriksen, som er en af de Mænd, der have ført Klage over Kolding-Hansen. Det er en ganske kort Skrivelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Han skriver den 21de Oktober 1907 saaledes: „Jeg undertegnede havde Audiens hos Justitsministeren en Tid, før Klagen til Ministeren fremsattes 1904, for at forespørge, hvorledes de skulde forholde dem med Klagen, de agtede at indgive, og fremstillede jeg da samtidig min egen Sag, blandt andet, at Sagfører Hansen havde begæret mig fallit paa en Veksel, som vittelig var betalt (jeg havde nemlig Beviset derfor). At dette er i Overensstemmelse med Sandheden, attesteres herved.

Holger Henriksen.“

Altsaa, han har været der i 1904, inden Klagen blev indgiven. Jeg har dernæst en Erklæring fra Proprietær Poulsen, Naglbølgaard.

Formanden: Jeg antager, Tinget med mig er enigt i, at det er bedst at holde inde med disse private Breve.

Zahle: Det er ikke private Breve, det er en Erklæring, jeg har . . .

Formanden: . . . fra private Folk, ja.

Zahle: Det vedrører et offentligt Angiggende: om Regeringen har været bekendt med den kongevalgte Landstingsmands Meriter, inden den udnævnte ham.

Formanden: Private Breve kunne ikke oplæses.

Zahle: Det er ikke private Breve, det er en Erklæring, jeg har modtaget fra Proprietær Poulsen, Naglbølgaard, fordi han vil sætte mig i Stand til at bevise, at han allerede i September 1904 har henvendt sig til Justitsministeren med Klage over Hansen af Kolding. Men hvorvel den højtærede Formand ikke tillader mig at oplæse den, tror jeg dog ikke, at Formanden vil forbyde mig at oplæse et ganske kort Stykke af de Præmisser, som begrunde den Dom, der forleden Dag er fældet af Kriminal- og Politiretten her i København. Det hedder i Præmisserne til denne Dom: „Efter at